

מסורת הש"ס

(א) [ב"מ מו.], (ב) [ע"י בימות
[מ.], (ג) [ברכות טו. ועוד
טובא], (ד) [לעיל נא: חולין
[מ.], (ה) [מהרש"א כתב דט"ס
הוא וז"ל ר"י ר"ל ר"י בעל
התוספות], (ו) [ז"ל והלכה],
(ז) [וע"ע חוס' קדושין יח.

גליון הש"ס

תוס' ד"ה רב מרי. מיהו מה
שפי' ר"ש. וכ"כ רש"י ברכות
דף טו ע"א ד"ה צרה דנת
שמואל: בא"ד דהא אמרי'
בירושלמי וכו'. ע"י שנת קנד
תוד"ה ואמרי לה:

הגהות הב"ח

(ה) רשב"ם ד"ה הו אס אעמוד
שקיענו חורבן אס אעמוד
ממלי חורבן אס ד"ה: הקי'
(ו) ד"ה אמאי וסי' תוסט
בדור ואלא: (ז) תוס' (ח)
היה ויחלל ויחלל לרי'
לפרט שביט כלל ויחלל קן
נמחק: (ט) ד"ה רבי מרי וסי'
(י) רשב"ם רבא לרנ מרי:
(יא) ד"ה כל היבא דלמית
מרי ומקוי רבי מרי מרי
וקו מן שבת כל נכסיו עשבו
ועמד חורב: (יב) ד"ה דקא
נמנינו וסי' ומסמכין דמו
ובאי לויס איס דילמנא:
(יג) בא"ד סי' הא דתניא
האומר תנו שקל לני
וכי הני

מוסף תוספות

[illegible]

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

קמפ.

עין משפט
נר מצוה

פג א מיר פֿט מלכות
זכיה וימתנה ה' ד סמג
עשין פב טוש"ע חו"מ סי'
רג סעף ב ולא קנה :
פד ב ג מיר שם הלכה כא
סמג עשין פב טוש"ע
חו"מ סי' רנ סעף ג :
פה ד מיר פֿא שם ה' ו'
ופסי' ה' ו וועי
בזהגות ובמ"מ ופי' וועי
מלות הלכה י סמג עשין פב
טוש"ע חו"מ סי' רט סעף
א וסי' ערה ס"א וסי' רפג
ס"א :

פֹּה הַ מִּי פִּי מַהֲלֹכֹת
זָכִירָה וּמִתְנֵה הִלְכָה ז'
וְעִי זִהֲגִל כִּמְגָה שֶׁס טֹר
שֶׁע חוֹמִים קִי רֵנו סִיָּא:
פֹּה הַ מִּי פִּי מַהֲלֹכֹת
מִכִּירָה הִלְכָה אֵל כִּמְגָה שֶׁס
טוֹשֶׁע חוֹמִים קִי רֵג סַעִיף
א:

פח ז מיי פ"ט מהלכות
זכיייה ומתנה הל' ט
סמג שם טוש"ע חו"מ סי'
דנ סעיף ג וסי' רנה סעיף
:3

מוסף רש"י

רב מרי בריה הורתו שלא
בקדרושה. בכמה מקומות
קרי ליה בר רחל, ובה שמואל
היתה ונשנית לבין העמים
כדאמר בכתובות (כג.) ובה
עליה אחד ומתעברה הימנו
ואחר כך נתגייר ושמה
איסור, לכן לא היה נקרא על
שם אביו (ברכות טז.).

רבינו גרשום

ירחסין וירש לשון ירושה
מבית אהרן שביב
מורה אתה מהם. דמאשע
מתנתה בזה ככל צנין מן
בנכסי של עצמו. מן אמרי
לשון מתנה הוא או לא
וחכי מן יראה אדם דמאשע
וישן בכנסיו ממש וז"ל
בשני כלומר יספך בהן
בשני חזק וז"ל יעמוד דמאשע
במוד בכנסיו; מכר כל
נכסיו ולא שייך כלום
ועמד מהו. מן אמרי
לשון למיחרה בזה להלכה
ובדעת מחמת מיתות אלו
מיתת ליה חו מוכרין
לא השתא שבעמדי אלא
מכירתו מכירה. או דילמא
בשני שאני ממתנה ואינה
חזרת; או דילמא חזרה
בעיניה. שלא הוציא על
דעתו כן מכרן שאני יעמוד
ירדן בן. בל פרעניה
לזון תכובל על דעת כן
כיוון דגמר ומפקי ליה
מדר שביב מכירה דלא
יחזור; וזכיר מרע שרודה.
שאמר כן וכך אני חייב
לפלגות ממה. מן אמרי
לזון חייב לזה וכן קובע
חובין שרודה חכם או
דילמא להכי אקרא שבי
אשני יעמוד מחליו של
ישבנו בן של אדם שהוא
שעיר ששאל אחריהם
ולא קני; חיש דאשמו הוא
ובכסי נהר כדמאשע ואין
לו יורש כל המחזיק בה
ואי; וזוהרתי שלא בקדושה.
דכתיב לא הוא זה אבי;
ולידתו בקדושה. לאחור
שנתייר גזרין קדושה
[בקרבושה] לא חזרתו שלא
בקדושה ולא יורש הוא
אשני היתת חזרתו בקדושה;
ליחנתו בבי אסור חזר
לממשכניה;
דמצי לממשכניה;
לית ליה קרקע. לאסור.
א שחל לי לא אוליגא
ליה. כי שחל דליקטי במעמד
שלשמו; ואשני חכי נפק
אודיתא מה. אסור שרודה
שאותן וזויר דרב מרין.
ותפושל לזן מהאכ שביב
שעור שרודה קני מראקטי;
רב אקא; בזה מנמינה
שענא לאשני; ומפסדי
ליה השתא חזוקותי בה
ושלי לא אלמלא לא
לימנו לעשות חזוקה;
אשני חזוקה;

שָׁבִיב מרע שְׁהוּדָה מַהוּ. פִּירַשׁ רַבִּינוּ שְׁמוּאֵל דְּמִיבְעִיא לֵיהּ אִם אוֹמֵר כֵּן שְׁלֵא לְהַשְׁבִּיעַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּלִמְנָח כִּיּוֹן דְּלוּדֵי יִשְׂרָאֵל וְהָא דְּלִמְנָח בְּפִרְקָא זֶה בּוֹרֵר (פְּתָחֵיהּ ע"ד כ"ט): דְּלִשְׁט עָשִׂי שְׁלֵא לְהַשְׁבִּיעַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁמִיּוֹר עֲלֵהּ מִלְּפָנֵי דְּבָרָא לֹהֵא שְׁבִיב מְלִיכָה עָשִׂי שְׁלֵא לְהַשְׁבִּיעַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲבָל גְּבִי פִקְדוֹן

כּוֹלְהוּ מִתְּנָה קָאמֵר
הוּא מִיָּד קָאמֵר יֵרָאֵה
יִשְׁעָן בְּהֵן מָהוּ *יִתְּקוּ
נִכְסָיו מָהוּ אָמַר רַב
מִדּוּ אֵינוּ חוּזֵר וְיִמְנֵן
בְּאֵם עֵמֶד חוּזֵר וְלֹא
לְזוּזִי בְּעִינֵיהּ הָא
יָאֵר לְהוּ שְׂכִיב מֵרַע
לְסוּר גִּיּוּרָא הוּא לִיה
רַב מְרִי בְרִיה הוֹרְתוּ
בְּקִדּוּשָׁה הוּא וְבִי רַב
יִגְנִיתוּ רַב מְרִי לְהֵנִי זְוִי
וְשֵׁה הוּא אִי בִּמְתַנָּה
שֵׁה שׁוּיָה רַבֵּן *כֹּל
אִיתִיה בִּמְתַנָּה כֹּל
לִיתִיה בִּמְתַנָּה אִי
אִי בַחֲלִיפִין *⁶¹אִין
אִי אִגַּב קִרְקַע לִית
שְׁלִשְׁתָּן אִי שִׁלַּח לִי
רַב אִיקָא בְרִיה
אִיסוּר דְּחֶלְקִין זְוִי דְרַב
בְּאֻדִּיתָא אֲדַחְבִּי
רַב אִיקְפֵּד רַבָּא אָמַר
לְאִינְשֵׁי וּמִפְסְדֵי לִי:
עֵייר

הוא מאז למיבצעי אלף אפילו בשביב מרע דמקני באמירה בעלמא לא פשיטא ליה אי קני אי לא מיהו אי קני בשביב מרע לא הוא שמעינ דקני בצריא אלף אי לא הוא קני בשכ"מ כ"ש בצריא מ"ו וראשון עיקר:

רב מרי בריה הורתר ש"א בקדושה ב'. וביצמות פרק החולין (דף מה: ושם) אמרין מקבליה (ק) לרב מרי בר מרסא מיהו צפורים דבבל ואש"א דכחי צפורים אחיך כו' כיון דלמנו מיהו מרסא מקרב אחיך קרינן ביה חיה ודאי היה גר ויכול להיות שהוא אותו שבכאן בנו של איסור מיהו בפרק מי שהחשיך (שם דף קנז. ושם ד"ה ואמרי) רב מרי בר רחל ישראלי גמור היה קדאמר התם רבה אצור רב מרי בר רחל וז"ל דתרי ארבי בר מרי בר רחל הוו *מיהו מה שפירש דצינו שמואל דרב מרי בר רחל איסור גוראם שצא על צת שמואל קודם שנתגייר ואחורו שלא בקדושה שנסצית דלאמריין בקבוצות (דף קנז.) אין ז"ל *ד"ה

ז"מ משמע בגמרא שלנו דלמך ליה ר' יוחנן לרב שמן בר אבא זיל
 דבט שמואל אחר הוה ושמא הוה שמוכר אביו צפרק מי שהשחך
 שמואל כדאשכחן רבנא עוקבא ורבנא נחמיה בני ברמיה דרב וכן
 יירושה איתיה במתנת שביב מרע. נראה לי דאם היו לגר בניי איתא
 וזא דליכא קידא ולא על המקבל ורביא לדבר צפרק נושאין
 [צ] בשביי מרע וכן [מסביב מרע] כחבט כל נכסיו בעדו חוזר
 ע"פ דגויטין (דף ט.) ועד לתיבי רירושה: **ואי אבא קרקע אית**
פרישית לעיל צפרק חזקת הבתים (דף מד: ד"ה דלא) אלא שפיר
 מרי: **בגמרי מענתייהו לאינשי ומפסדי מנאי.** ואם תאמר
 נכסים שנממירו בניו לא יחזיר לבניו ואם החזיר אין רוח חכמים
 יתנו וילידתו שלא בקדושה כאן שהיתה הורתו שלא בקדושה וילידתו
 הוה העודד כוכבין חקד שהלוח לו יעשה עמו חסד ויתן לבניו
 יו והר"ר יצחק צ"ר מאיר פ"י דקין דלא חקד בשדיא צברייתא
 ואין נראה כלל דאם תממיתו אם החזיר רוח חכמים נוחה
 לכולהו בני במסכת שביעית (פ"י משנה ט) המחזיר חוב בשביעית
 חכמים נוחה הימנו וקמיי נמי התם כל המטלטלין נקנין במשיכה
 בהבזה (ב"מ דף מח. ושם) דאם לא קיים דבריו אין רוח חכמים
 בגמרי מענתא לאינשי בו. יש תימה למה לא קיים רבא את
 לקמן (דף קנא:) ובכל דוכתי דדברי שביב מרע ככתובין וכמסורין
 מאיר"ל ומתנה שביב מרע נמי לא קניא אלא לאחר מיתה ואמר
 דלמר תנו מנה זה לפלוני^א אבל היכא דלמר מנה זה לפלוני ואמר
 וקניא מדמיתו חכמים רביא לר' אליעזר דדברי שביב מרע נקניס
 (דף קט:) אלא דברי שביב מרע ככתובין וכמסורין דמו^ב ואין
 בין היכא דלמר נתתן כבינתי לבתי להיכא דלמר תנו ועוד קשיא
 ה כי נפיק אמר הבו ארבע מאה זווי לר' אבינא מחמרא דנהר
 באומר כשהיה צריא אמר"ל ליה הכי כדמוכח צפרק קמא דגיטין
 תי עשתה לי קורת רוח תעשה לה קורת רוח כו' דלמרנין התם
 יריך דלא אמרינן מנזה לקיים דברי המת אלא היכא שהוא שיש^ג צ"ל
 ה (דף סט: ושם) המשלים מעות לבתו יעשה שיש מה שהושלם צדו
 ומוקי

[illegible]

יִהְיֶה בָּהֶן מִהֵי דִנְהָא
 או דְּלִמָּא לִיתְהֵי מִי
 בָּהֶן מִהוּ יַעֲמֹד בָּהֶן מִ
 אִיבְעִיא לָהּ מִכַּר כִּי
 יְהוּדָה אָמַר רַב יָאֵם
 אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר
 פְּלִיגִי יָהּ דִּיא דִּיאִתְנָה
 דְּפִרְעִינָהּ בַּחוּבּוֹ אִי
 שְׁהוּדָה מִהוּ ת"ש ד
 תְּרִיסַר אַלְפֵי זָוִי בִּי רַחֲמֵי
 שְׁלֵא בְּקִדּוּשָׁה וְלִידְתָּ
 הוּא אָמַר רַבָּא הִכִּי נִי
 אִי בִירוּשָׁה יֵלָאוּ בְּרַחֲמֵי
 מִתַּנֵּת שְׂכִיב מִרְעָה כִּי
 הִיכָא דִּיאִתְיָה בִירוּשָׁה
 הִיכָא דְלִיתְיָה בִירוּשָׁה
 בְּמַשִּׁיכָה לִיתְנָהוּ גַב
 מִטְּבַע נִקְנָה בַּחֲלִיפִי
 לִיה אֲרַעָא אִי בְּמַעֲמָה
 לֹא אוֹיִלְנָא מִתְקַף
 דְּרַב אִמִּי אֲמַאי יוֹלֹדֵי
 מִרִי נִינְהוּ וְלִיקְנִינְהוּ
 נִפְק אֹדִיתָא מִבִּי אִי
 קָא מְגַמְרִי מַעֲנַתָּא

אורוסי הוא. דרחמנא אפקריה לזרעיה דעובד כוכבים: דליטה
צירוסה. כגון רב מרי לימיה נמי דדין מתנת שכיב מרע:
לינסתנהו גביה. אין המעות צבייתו של איסור שיוכל ליתנם לו
צידו: אין מטבע נקנה בחליפין. צבצא מליעא צבוצה (דף מו.)
מאי אגב קרקע. כדאמר' פסק' קדושין (דף טו.) ומפאק' אגב
קרקע ללכק ולוזה וגו' עם ערי מנחות אשר ציהודה: אם צמעתמן
שלששטן. אני ואיסור ורב מרי ציחד נפקד ומפקיד ומקבל מתנה: לא
ואולינא. בטר איסור פן אפסיד: אמאי. לא תמאא ענין שיוכל
רב מרי לזכות וי והלא יודה איסור שהן של רב מרי ויזהר בהן:
אזהכי והכי נפק אודיטא. מתוך שנאמר צבית המדרש יא הקול
וליימדוהו לטעון כן. כל אלו הדברים שאמר רבא הלכות הן:
ממה

ואמרין בירושלמי שאמרה אמת צמה שאמרה נשנית וטוהרה אל
איטפל בקרובתך על כן נראה דהא דאמרין בעלמא רב מרי צר
(שבת דף קנז) ומה שקורא אותו על שם אמו לפי שרצה ליטמן אחת
רבי שמעון בן פי ואבא שאול בן אחא מריס (כתובות פז): **כז** (ט) **דאיתיה**
בצמחנת שביז מדע אע"ג דהמקבל גר דליתיה בירושא דעל הנותן
להנאום (בבבית דף טז) שיש בן מוכר את אביו דמוקין (ט) רבי יו
בנכנסים ואינו חוזר בצבד ואין מת ולא חזר קנה העבד הכל דליתיה
לר"ה **ארעא** וה"ג הוה יכול איסור להודות שיש לו קרקע
קאמר לקמן דלקניניהו ניהליה באדיתא שהודיה שהמעות עצמן של
הא דאמרין בפ"ק דקדושין (דף י"ו ושם) הלוה מעות מן העובד
נוחה הימנו והא תניא רוח חכמים נוחה הימנו ל"ק כאן שהיתה
בצקדושה ואם כן היה לו לרצא להחזיר¹ ותיכר ר"ת דהתם כיון ש
אכל כאן שלא עשה עמו חסד כשהפיקדם אללו אין צריך להחזיר
אלא לא החזיר אין רוח חכמים נוחה הימנו לא הוה חייש לא
הימנו מכלל דאם לא החזיר אין רוח חכמים נוחה הימנו וקמני
רוח חכמים נוחה הימנו² והמלוה מעות מן הגר והחזיר לבניו רו
ואם קיים דבריו שלא במשיכה רוח חכמים נוחה הימנו ואמר ע
נוחה הימנו מכלל דבכולהו צבי שמעיין מכלל הן לאו³: **דקא**
דבריו והא קיימא לן מלוה לקיים דברי המת⁴ ועוד הא דקיימא
דמרי יפוח ליה דמלוה לקיים דברי המת למאן דלית ליה דליינו
הריר יפוח צ"ר מארי דלא אמריין מלוה לקיים דברי המת אלא
אמר תנו כל כי האי גוונא לא הוה אמרי' מלוה לקיים דברי המת מ
באמירה מההוא דאמן של בני רובל שקיימו חכמים את דבריה (ב
ראיה היא דלמא היינו טעמא דמלוה לקיים דברי המת ואין לחלול
ממא דאמר בגיטין בפ' התקבל (דף סה ושם) גניבא יואל בקולר
פניא כו' ולא אמריין התם מלוה לקיים דברי המת ואע"ג דאפי
(דף טו) ועוד קשה מהו דפרק השולח (סז דף מ) גבי פלוניט ש
מלוה לקיים דברי המת מהו מזה אין קשה כלל כמו שאמר בסמוך ור"י
הא (ט) דתמן שקל לבני כו' וכי הדיא דמס' כתובות פרק מציאת